

စိတ်ကူးချိုချိုအနုပညာ

ကျော်ထူး

ရှေးကထက်ပိုချစ်ကြွတယ်

ဆောင်းပါးတိုများ

ရှေးကထက်ပိုချစ်ကြတယ်

အမှတ်(၁)

ရှေးကထက် ပိုချစ်ကြတယ်တဲ့ -

အဲဒီစာသား စကားလုံးတွေက ယနေ့ခေတ်ကျွန်တော်တို့ လူရွှင်
တော်တွေအတွက်တော့ ဟုတ်မယ်မထင်ပါဘူး။ တကယ်လည်း မဖြစ်နိုင်
ပါဘူး။ ဘာဖြစ်လို့ လဲဆိုတော့ ‘ကျိုးဘုတ် ရိုသေ’ ဆိုတဲ့ စကားက သ
ည် နေ့ခေတ်မှာ ဘာလဲလို့ ပြန်တောင် အမေးခံရဦးမယ်။ ယမ်းမီးခြစ်ခေ
တ် မဟုတ်ဘူး လေ။ ဂက်(စ်)မီးခြစ်ခေတ်ခုခြစ်၊ ခုထတောက်နေတာ ခု

ကျွန်တော်တင်ပြချင်တဲ့ အကြောင်းရာလေးကတော့ ဟိုတုန်းက လူရွှင်တော်ကြီးတွေ တစ်ဦးနဲ့ တစ်ဦး ဘယ်လောက် အတိုင်းအတာအထိ သည်းခံခွင့်လွှတ် ချစ်ခင်ကြတယ်ဆိုတဲ့ အကြောင်းရာလေးတစ်ခုရယ်ပါ။

သည် လိုခင်ဗျ၊ တစ်ခေတ်တစ်ခါကလို့ ဆိုပေမယ့် ယခု ကျွန်တော် စာရေးနေသည့်အချိန် ထိပေါ့လေ။ ထို ပုဂ္ဂိုလ်လူရွှင်တော်ကြီးကတော့ ယနေ့တိုင် ပရိသတ်ရဲ့ ချစ်ခင်မှု၊ အားပေးမှု၊ လေးစားမှုတွေနဲ့ အတူ စပေါ်ငွေအများ ဆုံး ပွဲညကြေးအများ ဆုံးဟု ပြောဆိုစမှတ်ပြုခံနေရပြီ။ မော်လမြိုင်ရဲ့ မွန်ပြည်နယ်မှာ ကြယ်တစ်ပွင့်အဖြစ် ရပ်တည်လှုပ်ရှားနေတဲ့ လူရွှင်တော်ကြီး ဦးဓာတ်စံရယ်ပါ။ ဆေးစက်ကျရာအရပ်ထင်သူ၊ ဝမ်းစာအားဖြင့် ဇာတ်သေတ္တာမှောက်သဘောပါပဲ။ ရန်ကုန်လူဆိုသော်ငြားလည်း ရေကြည်ရာ မြက်နုရာ သဘောမျိုးနဲ့ နယ်ပေါင်းစုံမြို့ပေါင်းစုံသွားလာ လှုပ်ရှား အနုပညာအားနဲ့ ဝမ်းစာဖြည့်နေသူတစ်ဦး။ သူကဇာတ်ခုံပေါ်တင် ရယ်စရာတွေပြောနေတာ မဟုတ်ဘဲ ဇာတ်ခုံနဲ့ မပတ်သက်သော အပြင်လောကမှာ ပါ ခပ်တည်တည်နဲ့ နောက်ပြောင်တတ်သူ၊ ဘယ်လောက်အထိ နောက်ပြောင်သလဲဆိုရင် တစ်ရက်မှာ ပေါ့။ လူရွှင်တော်တစ်ဦးကို နာရေးယပ်တောင်တွေ တစ်ပွေ့တစ်ပိုက်ကြီးနဲ့ ရောက် လာပြီး -

“ဟေ့ကောင်ရော့ ယပ်တောင်တွေ၊ တွေ့သမျှ လူရွှင်တော်တွေ၊ အငြိမ့်ထောင်ဆရာ၊ ဇာတ်ထောင်ဆရာတွေ လိုက်ဝေလိုက်။ ဒါက မင်းလက်ဖက်ရည်ဖိုး၊ ဒါကလမ်းစရိတ်ဟုတ်ပြီလား။” နာရေးယပ်တောင်တွေကို လက်ခံလိုက်တဲ့ လူရွှင်တော်က ယပ်တောင်ကိုဖတ်ကြည့်ပြီး -

“ဟာ အာစရိ ခြောက်စောင်းက မနေ့ကပဲ လမ်းမတော်မှာ ကသေးတယ်လေ။ ခု ဘယ်လိုဖြစ်ရတာလဲ”

“ဟ နေ့မြင်ညပျောက်ဆိုတဲ့ စကားက ဘာအဓိပ္ပာယ်လဲ၊ ပြန်မေးမနေနဲ့၊ ငါပြောသလိုသာလုပ်”

မဖြစ်နိုင်ဘူးလို့ လည်း ပြောလို့ မရ။ မယုံတစ်ယုံနဲ့ လူရွှင်တော်ကြီး ဦးဓာတ်စံကို မော့ကြည့်လိုက်တော့ အဝေးတစ်နေရာကို ငေးမောပြီး စိတ်လက်မချမ်းသာတဲ့ ပုံစံမျက်နှာပေးနဲ့ -

“တောက် လူရွှင်တော်တွေ နည်းရတဲ့ ကြားထဲ ဖြစ်မှ ဖြစ်ရတယ်ကွာ၊ မိုးကျော်ရယ်”

အံ့ကိုကြိတ်၍ တစ်ဦးတည်းပြောနေသော ဦးဓာတ်စံ ...

“အာစရိ ခု ဒီယပ်တောင်တွေက အာစရိပိုက်ဆံနဲ့ စိုက်ထုတ်ထားတာပေါ့။”။ မေးနေသော လူရွှင်တော်ကို ပြန်မကြည့်ဘဲ ဆေးပေါ့လိပ်အတိုလေးကိုကိုက်ခဲပြီး အသာယာခေါင်းညိတ်ပြီး ...

“ဟုတ်တယ်၊ ငါ့ပိုက်ဆံနဲ့ ငါ ဒါနပြုလုပ်တာ။ ကဲ ငါသွားမယ်လူတွေ မကျန်စေနဲ့ နော်”

“ဟုတ်ကဲ့ အာစရိ”

နောက်တစ်နေ့ လူရွှင်တော်ခြောက်စောင်း ဦးမိုးကျော် (ဆိုနီနဲ့ တွဲသော မိုးကျော်မဟုတ်ပါ) အိမ်သို့ ဇာတ်ဆရာ၊ အငြိမ့်ဆရာ၊ လူရွှင်တော်၊ ကားဆွဲ၊ ခေါင်းဆောင်မင်းသား၊ မင်းသမီး၊ ယိမ်းသမ၊ ထမင်းချက်ပါ မကျန်တဖွဲဖွဲနဲ့ ရောက်လာပါတော့သည်။ ။

“ဟင် အသုဘပို့မယ့် ကားတွေလည်း မတွေ့ပါလား”

“ဟဲ့ စောသေးလို့ နေမှာ ပေါ့”

“ဆေးရုံက တန်းချမှာ မဟုတ်ဘူး လား”

“သိဘူးလေ”

“ယပ်တောင်မှာ တော့ ရေးထားတာပဲ၊ အသုဘချမယ့်အချိန်”

“ဟင် ကုလားဖျင်းလည်း မထိုးထားဘူး”

“သူ့အိမ်ကသေးတော့ ကျုပ်တို့ အပေါ်မတက်တော့ပါဘူး။ အိမ်ရှေ့
မန်ကျည်းပင်အောက်ကပဲ စောင့်တော့မယ်”

“ဦးသိန်းဒီဘယ်လဲ”

“စောသေးတယ်လေ လက်ဖက်ရည်ဆိုင်ကို ခဏပြေးမလို့”

လူရွှင်တော်ခြောက်စောင်း ဦးမိုးကျော်ရဲ့ အိမ်ထဲကိုဝင်တော့ နောက်
ပိုင်းမင်းသမီးတစ်ဦးက-

“အမလေး ကိုမိုးကျော်ရဲ့ လက်ခံထားတဲ့ ပွဲတွေ ရှင်မလိုက်တော့ဘူး
ပေါ့နော်” ရင်ထဲက လှိုက်လှိုက်လှဲလှဲ လုပ်သံမဟုတ်ဘဲ
တကယ်အစစ်ကြီးလေသံနဲ့ ငိုချလိုက်တာ ကပ်ပါလာတဲ့ ပရိသတ်တွေ မ
နေနိုင်တော့ဘူး အားလုံးငိုကုန်ကြပြီး -

“ဘယ်လိုဖြစ်ရတာလဲ မိုးကျော်ရယ်၊ သူငယ်ချင်း။ မနေ့ညကပဲ လမ်း
မတော်မှာ ကခဲ့ရသေးတယ်။ တစ်ဖွဲ့တည်း လုပ်ဖော်ကိုင်ဘက် လူရွှင်
တော်တွေ၊ မင်းသားတွေ၊ မင်းသမီးတွေ ငိုယိုပြီး အိမ်ပေါ်ကို
တက်လာကြတော့ အခန်းထဲမှာ ဗိုက်အောင့်လို့ ဆေးလူးပေးနေတဲ့ လူရွှင်
တော် ခြောက်စောင်း မိုးကျော်ရဲ့ ဇနီးသည် က ကမန်းကတန်း ပြေးထွ
က်လာပါလေရာ -

“ဟဲ့ ဟဲ့ ငါတို့ ကိုပြောပါဦး၊ ဘယ်လိုကဘယ်လိုဖြစ်တာတုံး”

“ဆေးရုံမတင်ဘူးလား”

“ဘာရောဂါလဲ”

တစ်ယောက်တစ်မျိုး မေးပြီး ငိုသူကငိုနဲ့ ဆိုတော့ ဗြုန်းစားကြီး လူရွှင်တော်ကတော် ကြောင်စီစီနဲ့ ဘာလုပ်လို့ ဘာကိုငါ့ရမှန်းမသိဘူး ဖြစ်နေတယ်။ လူသံတွေ၊ ဆူသံတွေကြောင့် မနေ့ညက အိပ်ရေးပျက်လို့ ဗိုက်အောင့်နေသော ဦးမိုးကျော် ခဏမှေးမယ်လုပ်တုန်း ဝုန်းခနဲ အခန်းထဲက ပြေးထွက်လိုက်တော့ -

“ဟာ အမလေး သရဲ သရဲ”

“ဟာ ဟေ့မိုးကျော်ပြေး ဟ”

တစ်အိမ်လုံး ဆူညံ၊ တစ်ရပ်ကွက်လုံး ပြောင်းဆန်ပြီး ပြေးသူပြေး၊ လဲသူလဲနဲ့ အကျိုးအကြောင်း မေးချင်လို့ လူရွှင်တော်မိုးကျော်က နောက်က လိုက်လေ ပြေးလေနဲ့ တော်တော်လေးကြာတော့မှ လက်ဖက်ရည်ဆိုင်က ပြန်လာတဲ့ လူရွှင်တော်ဦးသိန်းဒီနဲ့ တွေ့ပြီး အကျိုးအကြောင်းစုံလင်အောင် သိလိုက်ရတာက လူရွှင်တော်ဦးဓာတ်စံ လက်ချက် ပိုက်ဆံအကုန်ခံပြီး ဝါးယပ်တောင်တွေမှာ နာရေးကြော်ငြာကပ်၊ လမ်းစရိတ်အကုန်ခံပြီး နောက်ပြောင်လိုက်သောကိစ္စ။

မအေ နှမတွေစုံအောင် ဆဲဆိုနေသူက ဦးမိုးကျော်၊ ဝုန်းခိုင်းကြဲသွားလို့ ကျိုးသွားသော ကြမ်းတွေကို တူတစ်လက်နဲ့ လိုက်ရိုက်နေရသူက ဦးမိုးကျော်၏ ဇနီး။

အပြန်လမ်းစရိတ်တွေ ဘယ်ကျရောက်ပျောက်မှန်းမသိတော့၍ မသေဘဲကွယ်လွန်သူအဖြစ် ရပ်တည်နေရသူဦးမိုးကျော်ထံ ငွေပြန်ချေး၍ ပေးနေရသူက ဦးမိုးကျော်၊ သို့သော် ဘယ်လိုပင်စိတ်ဆိုး စိတ်ဆိုးခဏတာရယ်ပါ။ သိပ်မကြာလိုက် အငြိမ့်စင်တစ်ခုပေါ်မှာ ရယ်ရယ်မောမောဖြင့် ပြန်ကနေသူတွေကတော့ ဦးဓာတ်စံ၊ ဦးမိုးကျော်

တို့ ပါပဲ။ ရှေးကထက် ပိုချစ်ကြမယ်လေ။ အဲဒါနဲ့ ပဲ အဲဒါနဲ့ ပဲပေါ့ဗျာ . . .

* * * * *

အမှတ်(၂)

တစ်လှေတည်းစီး တစ်ခရီးတည်းသွားတဲ့ ဇာတ်တို့ ၊ အငြိမ့်တို့ ဆိုင်းတို့ စသည် ဖြင့် ပြည်သူတွေကို ပျော်ရွှင်အောင် ဖျော်ဖြေနေကြသော အနုပညာရှင်တွေသည် ရေလမ်းပဲသွားသွား၊ ကုန်းလမ်းပဲ သွားသွား တစ်စုတစ်ဝေး တစ်ပျော်တစ်ပါးရယ်ပါပဲ။ အဲဒါက ဟိုတုန်းကပါ။ သည် နေ့ခေတ်မှာ တော့ ဇာတ်ဆရာက ကိုယ်ပိုင်ကားနဲ့ ၊ မင်းသားက ကိုယ်ပိုင်ကားနဲ့ ၊ နာမည်ရလူရွှင်တော်တွေကလည်း ကိုယ်ပိုင်ကားနဲ့ ပွဲကမည့်မြို့ရွာကို ပွဲကချိန်နီးမှ ရောက်လာတတ်ပါတယ်။

စိတ်ထဲမှာ တထင့်ထင့်နဲ့ မျှော်နေရသူတွေကတော့ ပွဲငှား၊ ပွဲကန်ထရိုက်နဲ့ ကျန်တဲ့ ဇာတ်သူ ဇာတ်သား၊ အဖွဲ့သားတွေပေါ့။ ပွဲညကြေးအားဖြင့်လည်း သိပ်မရရှာသူတွေ၊ မိုးတွင်းဆို အလုပ်မရှိ၊ ဟိုဟာပေါင် သည်ဟာပေါင် နွေပေါက်မှ ပွဲကရင်းနဲ့ ပြန်ရွေး ဇာတ်ဆရာဆီက ကြိုတင်ငွေစပေါ် တစ်ဝက်ဖွဲ့ဆပ်၊ မိသားစုအတွက် တစ်ဝက်အိမ်ပြန်ပို့၊ မိမိကတော့ ဇာတ်အဖွဲ့၊ အငြိမ့်အဖွဲ့၊ ဆိုင်းအဖွဲ့က ကျွေးသော ထမင်းကိုဖြစ်သလိုစားနဲ့ . . .

သို့ပေမဲ့လည်း တစ်ယောက်နဲ့ တစ်ယောက်ကတော့ ချစ်ခင်မပျက်ကြဘူး။ တစ်မြို့တည်းမှာ တစ်နေရာတည်းမှာ ၄-၅ ညလောက်ကပြီဆိုရင် ပြဇာတ်၊ အော်ပရာ၊ နောက်ပိုင်းတွေ မထပ်ရအောင် နှနင်းဇာတ်တိုက်ပေါ့။ အိပ်ရေးတွေကမဝ၊ ဇာတ်ထမင်း၊ ဇာတ်ဟင်းကလည်း ညံ့နေရင်သွားရောပဲ။ ဒါပေမဲ့ တစ်ဦးနဲ့ တစ်ဦး ရှိတာလေးမျှ ဝေစားကြတယ်ဗျ။ ခုခေတ်တော့မသိဘူးနော်။ ကျွန်တော်ပြောတာ ဟို

တုန်းကပြန်လုံးဆိုလည်း လူရွှင်တော်ကြီးတစ်ဦးက နှစ်ပါးသွားမင်း သားပုဆိုးလဲနေချိန်မှာ ‘ရုန်းဆိုရုန်းလိုက်ပါလား၊ ရုန်းဆို ရုန်းလိုက်ပါ လား’ ဆိုပြီး ဖင်ထိုင်လျက်ဒရွတ်တိုက်ရွှေသွားနေတယ်။ အဲဒါကို ဘေး မှာ ထိုင်နေတဲ့ လူရွှင်တော် သို့မဟုတ် မင်းသမီးတွေက -

“ကိုအငှာ ဘာဖြစ်နေတာတုံး” လို့ တောက်မေးမေးရတယ်။ ခုနကရု န်းနေတဲ့ လူရွှင်တော်ကြီးက ဘာပြန်ပြောလဲဆိုတော့ -

“အီးနဲ့ ကြမ်း ညှပ်နေလို့ ပါဟာ” ပရိသတ်က ဝေါခနဲပေါ့။ အဲဒီမှာ တင် စချင်နောက်ချင် ပြောချင်တဲ့ လူရွှင်တော်တစ်ဦးက မင်းသမီးတွေ ဘက်လှည့် မျက်စိတစ်ဖက်မှ ဝတ်ပြပြီး ခုနက လူရွှင်တော်ပြောမည့်စ ကား ပြန်လုံးကို သူမပြောခင် ဦးအောင် ပြောချလိုက်ရောဗျ။

အလကားပါ အီးနဲ့ ကြမ်းနဲ့ ညှပ်နေလို့ မဟုတ်လား။ ကုန်ပြီလေ ပြ က်လုံးမရှိတော့ဘူး။ ဒါနောက်ဆုံးပဲတဲ့ ။ ဘယ်လူရွှင်တော်တွေ သည်းခံ နိုင်မလဲ၊ ဒါပေသည့် တစ်ဖက်လူရွှင်တော်ကလည်း နပ်တယ်။ ပက်ခနဲ ပြန်ပက်လိုက်တဲ့ အလုံးက -

“ဟုတ်တယ် ကြမ်းနဲ့ ညှပ်နေတာ မင်းမိန်းမလာဆွဲထုတ်ပေးမှ ရမှာ ” တဲ့ ။ ပြီးတော့ သိပ်မကြာလိုက်ပါဘူး။ ဇာတ်ခုံရဲ့ နောက်တိုင်ပုံကြားမှာ နှစ်ယောက်သား ထိုးကြ သတ်ကြရော မင်းသား၊ ဇာတ်ဆရာ၊ မန်နေဂျာ ဝင်ဆွဲမှ ပွဲကပြီးသွားတယ်။ ဟော မနက်မိုးလင်း တော့ လက်ဖက်ရည်ဆိုင်မှာ အတူတူထိုင်လို့ စိတ်ဆိုးတုန်းခဏ။ ပြီး တော့ ရှိပါသေးတယ်။ ကိုယ့်ဇာတ်ဆရာ၊ ကိုယ့်မင်းသားရဲ့ ကိုယ်ရေးကို ယ်တာ အားနည်းချက်ကို တော်ရုံလူတွေ မပြောရဲပါဘူး။ ထုံးစံအတိုင်း နှစ်ပါးသွားမှာ ပြန်လုံးထုတ်ရဲတာ လူရွှင်တော်တွေပါပဲ။ သူပြန်လုံးက

“ပွဲကခါနီးပြီဆိုရင် ဇာတ်ရုံနောက်ပေါက်က လာပါပြီဗျာ။ နှင်းဆီပန်းတွေ စံပယ်ပန်းတွေ ကိုင်ပြီး မင်းသား ကိုစိုင်းမြတ်သူ၊ ကိုမျိုးကို၊ ကိုချစ်ကိုတို့ နဲ့ မိတ်ဆက်ချင်လို့ တဲ့ ကောင်မလေးတွေ။ အဲသူတို့လိုပဲ ကျွန်တော်တို့ ဇာတ်ဆရာ တွံတေးဦးသိန်းတန်ကိုလည်း မိတ်ဆက်မယ့်သူတွေ လာပါတယ်” ပေါ့။ ဟေ့ . . . ဝေါ့ . . . ထို့ ကိုရင်သိန်းတန် ဘယ်မလဲ နည်းနည်း တိုက်ချင်လို့ ဟေ့” အရက်သမားမူးနေတဲ့ ပုံစံလုပ်ပြတော့ ဇာတ်သမားတွေရော ဆိုင်းသမားတွေရော ပရိသတ်ရော ရယ်ကုန်တာပေါ့။ ဦးသိန်းတန်သောက်တာ အားလုံးသိနေကြတယ်လေ။ အဲဒီလို ပြောရဲဆိုရဲတာ လူရွှင်တော်ကြီး ဦးရွှေမျိုင်းပါ။ ဒါပေသည့် ဦးသိန်းတန်က စိတ်မဆိုးဘူး၊ ချစ်တာကိုး။

တစ်ခါတုန်းကလည်း လူရွှင်တော်ကြီး ဦးဓာတ်စံပြောပါတယ် အခြားလူရွှင်တော်တစ်ယောက်ကို

“ဟေ့ကောင် မင်းမနက်ဖြန်ညအားလား”

“ဟုတ်ကဲ့ အာစရီ”

“ဒါဆို ခုချက်ချင်း အိမ်ပြန်အဝတ်အစားနဲ့ အိပ်ရာလိပ်တွေထည့်”

“ညနေ ဖျာပုံသင်္ဘောဆိပ်ကို ဆင်းလာခဲ့။ ငါစောင့်နေမယ်”

“ဟုတ်ကဲ့”

ညနေစောင်းကျတော့ ခုနက လူရွှင်တော်အဝတ်အစားအိတ်တွေ၊ အိပ်ရာလိပ်တွေနဲ့ ကမ်းနားကို ရောက်ချလာရာ . . .

“ရှေ့ ဒါကသင်္ဘောလက်မှတ်”

“ဖျာခင်းမအိပ်နဲ့ သိက္ခာကျတယ်၊ ပက်လက်ကုလားထိုင်နဲ့ အိပ်။ ဒါက ပက်လက်ကုလားထိုင်ဖို့၊ ဒါကထမင်းဖိုး၊ သင်္ဘောပေါ်မှာ ထမင်းဆို

င်ပါတယ်။ ငါ့ကိုယ်တိုင် လိုက်အပ်ပေးမယ်။

တကယ်ပဲ သင်္ဘော အပေါ်ထပ်ပဲ့ပိုင်းမှာ ဖွင့်ထားတဲ့ ထမင်းဆိုင်ကို ခေါ်သွားပြီး -

“ဒီမှာ ညီမရေ သူက လူရွှင်တော်ပေါ့၊ ဦးက ဦးဓာတ်စံပါ”

“ဪ ဖိန်ပိုးတီ၊ မြပိုးတီထဲက ဦးဓာတ်စံ ဟုတ်ကဲ့ရှင် ပြောပါ”

“အေးသူက ဦးမအားလို့ ဦးကိုယ်စား ဖျာပုံမှာ အငြိမ့်သွားကမှာ လေ
။ သည် တော့ သူစားချင်တဲ့ ဟင်းတွေကို ပိုပိုသာသာဂရုစိုက်ထည့်ပေးပါ
လို့ ”

“ဟုတ်ကဲ့ပါရှင်၊ စိတ်ချပါ၊ တော်ကြာပြန်လုံးထဲ ထည့်ပြန်နေမှာ
စိုးလို့ ကောင်းကောင်း ဂရုစိုက်ပါမယ်”

“ကဲရော့ ဟိုရောက်ရင်သွားရမယ့်လိပ်စာ ဒါကဆိုက်ကားခ၊ စိတ်ချ
မယ်နော်” သည် လိုနဲ့ သင်္ဘောက တစ်ညလုံးမောင်းပေါ့။ ဖျာပုံကို ရောက်
တော့ မိုးမလင်းတလင်း ခုနက လူရွှင်တော် အဝတ်အစားထုတ်တွေ
အိပ်ရာလိပ်တွေနဲ့ သင်္ဘောပေါ်က တိုးဝှေ့ဆင်းပြီး ဆိုက်ကားဂိတ်ရောက်
ရောဗျ။ ဆိုက်ကားဆရာတွေက -

“အစ်ကိုဘယ်သွားမလဲ”

“သည် မှာ လိပ်စာဗျာ ပွဲသွားကမလို့ ”

သူပေးတဲ့ လိပ်စာ စာရွက်ကို ဆိုက်ကားသမားတွေက တစ်ယောက်
တစ်လှည့် လက်နှိပ်ဓာတ်မီးနဲ့ ထိုးကြည့်ပြီး -

“အစ်ကို ရက်မှားလာတာလား ဒါမှ မဟုတ် မြို့မှားလာတာလား”

“ဟေ့ ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“သည် မြို့မှာ အစ်ကိုပေးတဲ့ လိပ်စာမရှိဘူးဗျ။ ဘာပွဲမှ လည်း မရှိပါဘူး”

“ဖုန်း . . . တောက်”

အိပ်ရာလိပ်ကြီးပစ်ချ။ တောက်တခေါက်ခေါက်နဲ့ ချက်ချင်းကြီးထပြန်လို့ လည်း ရတာ မဟုတ်ဘူး ။ ပြန်စရာလမ်းစရိတ်ကလည်း မရှိနဲ့ ၊ မိုးလင်းသည် အထိ သင်္ဘောဆိပ်ခံ ဘောတံတားပေါ်မှာ လေကတဖြူးဖြူး၊ ခြင်တွေကတလူးလူး၊ ပိုက်ဆံအကုန်ခံပြီး စလိုက်နောက်လိုက်တဲ့ ဦးဓာတ်စံမျက်နှာကြီးကို ပြေးပြေးမြင်ယောင်ရင်းနဲ့ အံ့ကြိတ်နေသူက ခုနက လူရွှင်တော်ကြီး၊ မနက်မိုးလင်းတော့ ပါလာတဲ့ ရုပ်အင်္ကျီတစ်ထည်၊ ပုဆိုးတစ်ထည်ကို ရောင်းပြီး လမ်းစရိတ်လုပ်ပြန်ခဲ့ရသည် ။ သို့ပေမဲ့လည်း ခဏသာစိတ်ဆိုးဒေါသ ဖြစ်ပေသည် ။

မကြာသော အချိန်ကာလ တရုတ်တန်း တရုတ်ဘုံကျောင်းပွဲမှာ သူတို့ နှစ်ဦးကတော့ အငြိမ့်စင်ပေါ်မှာ အတိုင်အဖောက်ညီနေဆဲပါ။ ရှေ့ကထက်ပိုချစ်နိုင်ကြပါစေ။ အဲဒါနဲ့ ပဲ အဲဒါပဲပေါ့ဗျာ။

* * * * *

အမှတ်(၃)

ဟိုရှေးရှေးတုန်းကပေါ့။

ဇာတ်သမား၊ ဆိုင်းသမား၊ အငြိမ့်အဖွဲ့သားများ ဟာ နယ်ပေါင်းစုံမြို့ပေါင်းစုံမှာ လှည့်ပြီး ဖျော်ဖြေရပါတယ်။ မိုးတွင်းဘက်ဆိုရင် အထက်မြန်မာပြည်ကိုတက် မိုးကုန်လို့ ပွင့်လင်းရာသီလေး ရောက်ပြီလားဖြင့်ဆိုမှ ဖြစ်ပေါ့လေ။ ရန်ကုန်ပြန်ဆင်း မြစ်ဝကျွန်းပေါ်တွေဘက် ခြေဦးလှည့်ရပြန်ရော။ သည် တော့ကာ တစ်နှစ်ပတ်လည်လုံး အိမ်ရှိမိ

သားစုနဲ့ တွေ့ဆုံဖို့ ရာ အင်မတန်ခက်ခဲလှပါတယ်။ တော်ရုံသာရေး၊ နာရေးတောင် အိမ်ပြန်လို့ မရပါဘူး။ ဟုတ်ကဲ့ တော်ရုံသာရေးနာရေးဆိုတာက အင်မတန်မှ အလှမ်းဝေးသော ဝမ်းကွဲတော်တော်များများ နဲ့ သာရေးနာရေးကိုဆိုလိုပါတယ်။

ဇာတ်ရုံရှိရာတည်နေရာသည် သူတို့ အနုပညာသမားများ ၏ အိမ်ပဲဖြစ်သည် ။ ခင်ရာဆွေမျိုးဆိုသော စကားလုံးထက် မြင့်မယ်လို့ တော့ ထင်ပါသည် ။ နှစ်နဲ့ ချီပြီးလက်တွဲလုပ်ခဲ့သော လုပ်ဖော်ကိုင်ဖက် ဒုက္ခ သုက္ခတွေကို မျှဝေခံစားပြီး တစ်ဦးနဲ့ တစ်ဦးအရမ်းကို ချစ်ခင်ကြပါတယ်။

အချို့တွေဆိုရင် ဥပမာပေါ့ နယ်တစ်နယ်ဘက်ကို ဇာတ်ကားကြီးကားနဲ့ ပွဲကူးချိန် လမ်းတစ်နေရာမြို့ တစ်မြို့မှာ ပေါ့။ ဘယ်သူ့ဇာတ် ဘယ်သူ့အငြိမ့်အဖွဲ့ကမည် ကြော်ငြာကပ်ထားတာတွေ့တာနဲ့ ဇာတ်ကားကြီးထိုးရပ် ခုနက ဖျော်ဖြေနေတဲ့ ဇာတ် (သို့မဟုတ်) အငြိမ့်အဖွဲ့ပေါ့။ အဲဒီဇာတ်ရုံကို ရောက်အောင်သွားပြီး ထမင်းစားသူကစား၊ လက်ဖက်ရည်တိုက်သူကတိုက်၊ သက်ကြီးရွယ်အိုတွေကို အပြန်အလှန် ကန်တော့ကြနဲ့ ချစ်ချစ်ခင်ခင် စည်းစည်းလုံးလုံးကြီးကို တွေ့တွေ့နေရကြားနေရတော့ ပီတိတွေ ဖြစ်လိုက်တာ။

ကိုယ့်ဇာတ်ရယ် သူ့ဇာတ်ရယ် ကိုယ့်အငြိမ့်ရယ် သူ့အငြိမ့်ရယ် မခွဲခြားဘူး။ ကြုံတဲ့ နေ့ ကြုံတဲ့ နေရာမှာ နှစ်ပါးပဲဖြစ်ဖြစ်၊ အငြိမ့်ခန်းပဲဖြစ်ဖြစ်၊ နောက်ပိုင်းဇာတ်တော်ကြီးပဲဖြစ်ဖြစ် ဝင်ရောက်ကပြကြတယ်။ ဇာတ်ဆရာတို့ အငြိမ့်ဆရာတို့ တွေက အိပ်ပျော်နေခဲ့လို့ မသိလိုက်ရပေမယ့် ကျန်တဲ့ အနုပညာလုပ်ဖော်ကိုင်ဘက်တွေက လမ်းစရိတ်တွေဘာတွေ ပိုင်းထောက်ပံ့ကြပါတယ်။

ပြီးတော့ ရှိပါသေးဗျာ။ ဟိုတုန်းက ဇာတ်သမားတွေ အငြိမ့်အဖွဲ့တွေ နယ်တွေမှာ သွားဖျော်ဖြေရင် သူတို့ ကိုချစ်တဲ့ ပရိသတ်တွေက အိမ်လည်ခေါ် ထမင်းဖိတ်ကျွေး၊ ပွဲပြီး၍ ပြန်တော့ပဲ၊ ပြောင်း၊ နှမ်း၊ မြေပဲ စသည့်ဖြင့် သူတို့ မြို့ရွာထွက်ပစ္စည်းတွေ လက်ဆောင်ပေးတတ်ကြပါတယ်။ ဇာတ်ကားကြီး အဲဒီမြို့ရွာကထွက်တော့လည်း လက်ကလေးတွေတပြု မျက်ရည်လေးတွေ တစမ်းစမ်းနဲ့ ကျန်နေခဲ့ပြီး အနည်းလေးတစ်လ လောက်က ပြောမဆုံးတော့ပါဘူး။

“ဟဲ့ ကောင်မရေ ညက နှစ်ပါးသွားကသွားတဲ့ မင်းသားလေးက ချစ်စရာလေးဟဲ့”

“နောက်ပိုင်းဇာတ်တော်ကလည်း ကောင်းပါ့အေ”

“ဟဲ့ဟဲ့ အော်ပရာထဲမှာ လူရွှင်တော် လုပ်သွားတာ ငါ့ဖြင့်အေ ရုံပြင် ကိုကမန်းကတန်း ထွက်ပြေးရတယ်။ အပေါ့တွေ မထိန်းနိုင်တော့ဘူး။”

ဇာတ်သမားပြန်ရင်မှတ်သားစရာကျန်ရမယ်တဲ့ ။ ခုခေတ်ကျတော့ ဇာတ်သမားပြန်ရင် ကျန်ပါတယ်။ ဇာတ်ရုံထဲမှာ ကြွပ်ကြွပ်အိတ်တွေ၊ ဆီးထုပ်တွေ ဇာတ်ရုံဘေးပတ်ပတ်လည်မှာ အီအီးပုံတွေ။ ဪ သတိရတယ် ကျွန်တော်ရေးမည့် အကြောင်းအရာလေး ရှေ့က နည်းနည်း ပျိုးလိုက်တာ အပင်ပေါက်တွေ တော်တော်များ သွားတယ် ခွင့်လွှတ်ပါနော်။

သည် လိုဗျ ပုလိပ်မြို့မှာ ရှိတဲ့ ချည်မျှင်နဲ့ အထည်စက်ရုံ စံပြဆုရတဲ့ နှစ်ပေါ့။ ခုနှစ်သက္ကရာဇ်တွေတော့ ကျွန်တော် မမှတ်မိတော့ဘူး။ မမှတ်မိဆို ပြန်ပြောပြတဲ့ လူကြီးတွေတောင် တချို့ မရှိကြတော့ဘူးလေ။ အဲဒီစက်ရုံစံပြဆုရတော့ ဂုဏ်ပြုပွဲလေးတစ်ပွဲ ကျင်းပရောဗျ။ မင်းသမီးက ဆိုဗီယက်ပြန်နဲ့စမ်း။ နောက် ရှုမဝစန်းစန်းအေး၊ လူရွှင်တော်ကြီးတွေ

က အဘဦးစပယ်ရယ်၊ ဦးရွှေမျှား၊ ဦးပေါ်လေး (သူ့အငယ်ဆုံး) ဆိုင်းက ရွာစားကျော် ပန်ကျာစိန်တင်ဌေး၊ ဇာတ်ဆရာကဦးတင်မြင့်၊ မန်နေဂျာ က ပွဲစားကြီးဦးသောင်းလှိုင်။

သည် လိုနဲ့ ပွဲကပြီးသွားပြီဆိုပါတော့။ လူရွှင်တော်ကြီးနှစ်ယောက် ကို ဇာတ်မန်နေဂျာကြီးက -

“အစ်ကိုတို့ နှစ်ယောက်အတွက် ရန်ကုန်ပြန်ဖို့ ရထားလက်မှတ် ဇာတ်ဆရာကိုတင်မြင့်က စီစဉ်ပေးထားပါတယ်”

“အေးလေကွာ ဒါဆိုပေးလေ ရထားလက်မှတ်”

“ဟုတ်ကဲ့ ခုပေးလို့ မရသေးပါဘူး။ အစ်ကိုတို့ နှစ်ယောက်ကို မန္တလေးလိုက်ပို့ပေးရပါမယ်။ ရထားထွက်ခါနီးမှ လက်မှတ်ကိုယူပေးလိုက်ပါတဲ့ ။ ဒါကလမ်းမှာ ထမင်းစားဖို့ ထမင်းစရိတ်ပါ”

သည် လိုနဲ့ မန္တလေးဘူတာကြီးရောက်ပြီး ရထားထွက်ရန် အချက်ပေးသံကြားတော့မှ ခုနက မန်နေဂျာကြီးက အပြေးအလွှားရောက်လာပြီး -

“အစ်ကို အစ်ကို သည် မှာ ရထားလက်မှတ်”

“ဪ အေးအေးကျေးဇူးပဲဟေ့ ကျေးဇူးဟ” သိပ်မကြာလိုက်ပါဘူး၊ တောင်ငူဘူတာကို ရောက်တော့ . . .

“ဒီကဦးလေး ကျွန်မတို့ ခုံဖယ်ပေးပါ”

“ဟာ သမီးတို့ ရဲ့ ခုံနံပါတ်တွေ ပြန်ကြည့်ပါဦးကွဲ့”

“သမီးတို့ က အရွယ်အရရော ပညာအရရော အကုန်ကောင်းပါတယ် ။ ကဲ ဖယ်ပေးပါ”

“သမီးတို့ ဦးတို့ နှစ်ယောက်ကို သိလား”

“မြန်မာလိုကောင်းကောင်း ပြောနိုင်တာကိုကြည့်ရင် ဦးတို့ က မြန်မာလူမျိုးတွေဆိုတာ သိပါတယ်”

“ဟာ မဟုတ်ဘူး လေ ဦးပြောတာက ဦးတို့ က လူရွှင်တော်တွေ။ သူကစပယ်ရယ်၊ ဦးကရွှေမျှား”

“စပယ်ရယ်တာတွေ ငါးမျှားတာတွေ ကျွန်မတို့ မသိပါဘူးရှင်၊ ခုံပဲ ဖယ်ပေးပါ” အဲဒီအချိန်မှာ ပဲ ရထားလက်မှတ်စစ်တွေရောက်လာတော့ လူရွှင်တော်ကြီးနှစ်ယောက် စုပွစုပွနဲ့ အထုပ်တွေဆွဲပြီး ရထားပေါ်ကဆင်း လာပြီး ဘူတာပလက်ဖေါင်းပေါ်မှာ ငုတ်တုတ်ကြီးတွေ ထိုင်နေတာကို မြင်ရမှာ ဖြစ်ပါတယ်။ ကောင်မလေးတွေက ရထားထွက်တော့ ပြီးစိစိနဲ့ လက်ကလေးတွေပြပြီး . . .

“စပယ်ရယ်မျှားကြီးတို့ သွားပြီနော်”

ဇာတ်ဆရာ ကိုတင်မြင့်က မဟာလူရွှင်တော်ကြီး နှစ်ယောက်ကို ချစ်လို့ စလိုက်တာလေ။ ရထားလက်မှတ်က မန္တလေး-ရန်ကုန်ဝယ်ရမည့်အစား မန္တလေး-တောင်ငူအထိပဲ ဝယ်ပေးလိုက်တာ။ သည် တော့ သူတို့ စားမည့်ထမင်းဖိုးထဲက လက်မှတ်ပြန်ထပ်ဝယ်ပြီး ရန်ကုန်ကို ဆင်းခဲ့ရတော့တာပေါ့။ ရန်ကုန်လည်း ရောက်ရော ဇာတ်ဆရာကိုတင်မြင့်က တဟားဟားနဲ့ ရယ်ရင်း တစ်ယောက်ကိုတစ်ထောင်ထပ်ထုတ်ပေးပါတယ် ။ ချစ်လို့ စတာလေ။ အဲဒီခေတ်က တစ်ထောင်ဆိုတာ မနည်းဘူးဗျ။

အဲဒါနဲ့ ပဲ အဲဒါပဲပေါ့ဗျာ။ စာကြွင်း- ဦးပေါ်လေး ပြောပြချက်အရ ရေးမိပါသည် ။

